

пераклады

пераклады

Ліна Кастэнка

...Дабранач, сонца! Дзякую за дзень,
за набалеласьць слова, як малітвы...

Мелодыя любові

* * *

І не мінае, не мінае!
І ўжо, напэўна, не міне.
І ўжо трывога расъпінае:
Што, як кахаеш не мяне?
Я на лаціне: amore? Amo!
Няўжо ратунку зусім ня маю?
А мора, мама,
А мора, мама, яно таксама не мінае.
А мора, мама, amore? Amo?
Amore? Amo! Ты не адзін.
Я абламаю хвілінам пальцы,
Каб не спляліся ў журбу гадзін.

Пераклад
з украінскай –
Ніны
МАЦЯШ.

Былые храмы – на міліграмы,
І ўсох калодзеж твой, ягамосьць.
Куды падзецца? Amore? Amo.
Нават на месяцы моры ёсьць.

Чмурэе сад ад квету ўласнага.
 Іду, зъбіаю расу хвашчоў.
 Мора Крызісаў.
 Мора Яснасыці.
 Мора Дажджоў.

* * *

Шчасылівая, я маю трошкі неба
 і дзьве сасны ў стуманеным акне.
 А ўжо здавалася – жывога нерва,
 жывога нерва не было ў мяне!

Ужо душа ня знала, дзе той бераг,
 ужо ярмом ёй падаў кожны міг.
 У громе дня, ў аркестрах дэцыбелай
 былі мы ўжо, як хор глуханяных.

І раптам – Божа! – пасьля тога чаду
 і калатні, што роўная нулю, —
 я чую дождж. Ён ціха плача праўду,
 што я кагось далёкага люблю.

І чую цішу. І пяюць сініцы.
 І людзі гожы воблік набылі.
 У пахкай пары дажджавой ігліцы
 стаіць туман, як неба на зямлі.

Пасуцца цені вымерлых тарпанаў,
 на дыбках ходзяць прыцемкі і сны.
 Вясна падніме келіхі цюльпанаў,—
 за неба вып’ю і за дзьве сасны!

* * *

Тых жураўлёў адлётавыя сурмы...
 Сюіты той блакітная журба...
 Дажджы нацягнуць восеньскія струны,
 кране іх сумна пальчыкам вярба.

Мая арфістка, — ручанькі вярбовыя! –
 ты аж па плечы ўхутана ў туман.
 Зайграй жа мне мелодыю любові,
 каб абмінула мой радок зіма.

Зайграй ты мне асеньні плач каліны.
 Зайграй усё, што я цябе прашу.
 Я не скрыпічны ключ, а жураўліны
 табе над полем съціхлым напішу.

* * *

Перабірае струны бор сасновы.
Ракоча ціша на глухіх басах.
Зьвіняць бярозы. Ходзяць перазовы,
з паўдня людзьмі забытыя ў лясах.

Бор – сівы лірнік. Ён багата знае.
Яго паслушаць сходзяцца вякі.
Усё ідзе, але ня ўсё мінае
над берагамі вечнае ракі.

Сьвітае съвет у калюковым гольлі.
Кладуць вятры смычок на цеціву.
Шукае дзесь маіх сяброў мой голас,
і чую – хтось гукае мне: ау!

І зноўку ціша. Толькі перазовы.
Праз дзень, праз міг, праз сэрца, праз
вякі.
Перабірае струны бор сасновы
над берагамі вечнае ракі...

* * *

Ты памятаеш, ты прыехаў з прыстані?..
О як сады былі тады расхрыстани!
Уся ў гірляндах, як на сьвята жрыца,
вясна зіхцела ў бліскаўках расы,
і не было як вербам зажурыща –
так падавала птаства галасы!..
Палаў гародчык наш у ружах ранніх,
і сутак не хапала ўсё зрабіць.
Па гулкім дашку нашае веранды
хадзілі то дажджы, то галубы...

* * *

Штогоду бачу я: вясной, у маі,
Прыносяць людзі фарбу, інструмент.
Хтось агароджу дбайна папраўляе,
або на шэры стаўшы пастамент,—
фарбует помнік воіну жанчына,
ад фарбы срэбнай бліскаўкі ў вачах.
І ўсё цвіце, й ня плакаць не магчыма.
Яна таму салдату да пляча.
Яна яго, каменнага, фарбует.

Як шызая галубачка, шчыруе.
Хінецца да яго, краёчкам ходзіць,
і цягненца, на дыбачкі ўстae.
І так ужо той шчотачкаю водзіць –
бы ў новы шынялёчак адзяе.

* * *

Дабранач, сонца! Дзякую за дзень.
Дабранач, сонца! Дзякую за стому.
І за лясоў прасьветлены Эдэм,
і за валошку ў золаце саломы.

За твой съвітанак, і за поўдзень твой,
і за мае аблечаныя поўдні.
За ўсё, што ўчора квет здарыла свой,
за ўсё, што заўтра ў рост зялёны пойдзе.

За съмех дзіцячы, за мой зорны міг.
За ўсё, што я магу, за ўсё, што мушу.
Дабранач, сонца! Дзякую за ўсіх,
хто анічым сваю ня збрыйдзіў душу.

За ўсё, што прагне песні ды надзей.
Што дзесьці ў съвеце кроў шчэ не
прапліта.
Дабранач, сонца! Дзякую за дзень,
за набалеласьць слова, як малітвы.

